

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 470: Tánh Vốn Sẵn Đủ, Chẳng Có Sanh Cũng Chẳng Có Không Sanh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 041)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tánh vốn sẵn đủ, chẳng có sanh cũng chẳng có không sanh.】

Chân tâm bản tánh là một. Đã là một, thì lấy đâu ra sanh với không sanh? Nói một chữ “sanh”, thì đối lập với “sanh” chính là “không sanh”; sanh và không sanh là nhị pháp, chẳng phải là nhất pháp. Rơi vào trong nhị pháp thì chính là phàm phu, chứ chẳng phải là thánh nhân, đạo lý này quý vị cần phải thấu rõ, cần phải ghi nhớ. Tất cả những ai tu học Đại thừa, mục tiêu của chúng ta đều nằm ở chỗ này.

Làm thế nào mới có thể “hội tướng quy tánh” (từ tướng trở về tánh), tánh chính là một, còn tướng là sum la vạn tượng, rất nhiều! Làm sao có thể đưa cái “nhiều” này quy về thành cái “một”, một đó chính là tánh, là tâm tánh. “Hội tướng quy tánh” chính là ngay trên tướng mà thấy được tánh, chỉ cần không chấp tướng, thì tướng vốn dĩ chính là tánh. Nói cách khác, chỉ cần đối với tất cả mọi pháp quý vị đều không phân biệt, không chấp trước, thì có pháp nào chẳng phải là chân tánh, có pháp nào chẳng phải là thật tướng?

Từ đó có thể thấy, chúng ta ở ngay trên tướng mà không thấy được tánh, chính là vì quý vị chấp tướng. Chấp trước pháp tướng, phân biệt pháp tướng, cái sai chính là ở chỗ này. Đứng trên mặt Tánh mà nói, thì không có sanh, cũng không có chẳng sanh, sanh hay không sanh đều không thể nói được. Sanh và không sanh đã không thể nói, thì tất cả những gì là tương đối đều không thể nói được, như vậy mới gọi là “ngôn ngữ đạo đoạn, tâm hành xứ diệt” (đường ngôn ngữ dứt, chỗ tâm hành diệt).

Phàm những gì chúng ta có thể nói ra được, đều là đối đãi, đều là tương đối. Rời khỏi cái tương đối, thì nói bằng cách nào? Chẳng những không thể nói,

mà ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ; quý vị vừa khởi nghĩ, thì đối lập với “nghĩ” chính là “không nghĩ”, đó chính là pháp tương đối. Nghĩ và không nghĩ đều không còn, như vậy thì mới có thể kiến tánh, như vậy mới có thể thấy được thật tướng.